EN VÄNSTERTIDNING

Jarl Torbacke, docent i historia vid Stockholms universitet, har ägnat sin avhandling åt den radikalliberala Aftonbladet-Tidningens historia. Aftonbladet startades 1909 med Valfrid Spångberg som redaktör. Sin politiska storhetstid upplevde den under C G Ekmans redaktörsperiod 1913—1918. Torbackes bok är "ett välkommet tillskott till vår rätt magra tidningshistoriska litteratur", säger Torbjörn Vallinder i sin anmälan.

ÅR 1902 SKREV den radikale Aftonbladsjournalisten Valfrid Spångberg till sin vän Hjalmar Öhrvall, känd Uppsalaprofessor av yverdandlistakt snitt: "Vad som fattas i Stockholmspressen är ju en demokratisk kulturtidning med bestämd och fast vänsterhållning ... och utan Aftonbladsmänk socialistskräck. Med den läggning socialismen nu har, borde ett samarbete mellan vänstern (=liberalerna) och socialisterna mycket väl kunna gå för sig. Den unga vänstern har väl ändå mycket mera gemensamt med dem än med den gamla Aftonbladsliberalismen, som numera endast kännare kunna skilja från Stockholms-Dagbladsk-konservatismen."

Öhrvall instämde i sitt svarsbrev i Spångbergs synpunkter. Han hade vidare ett ord att säga om redigeringen av det blivande organet. Hellre än att "komma först med skandalen" borde redaktionen förvissa sig om att rytheten var sann: "Den nya tidningen skulle ej ockra på sensationsintresset så som nu t ex Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet, varken i det nu nämnda hänseendet eller genom raffinade och detaljerade beskrivningar av mord och brott med mera dylikt."

Citaten illustrerar de två huvudsmåskningar som radikala liberaler kring sekelskiftet regelbundet riktade mot den liberala huvudstadspressen, främst Aftonbladet och Dagens Nyheter: tidningarna anklagades för politisk vinglighet och journalistisk smaklöshet. Detta pyrande missnöje bland verdandister och andra radikaler drev i olika omgångar fram planer på en ny daglig tidning. I december 1909 kunde planerna äntligen förverkligas: med Spångberg som redaktör startade den radikalliberala Afton-Tidningen. Den kom att äga bestånd i nästan elva år.

Afton-Tidningens växlingsrika historia skildras ingående av Jarl Torbacke i Journalistik på cesura villkor. Den liberala Afton-Tidningen och dess föregångare (Almqvist & Wiksell, 45s.). Att välja en för smart ett halvsekel sedan nedlagd tidning som ämne för avhandling kan i förstone förefalla missriktat. I inledningen försvarar Torbacke sitt ämnesval med två argument. Han påpekar för det första att de tidningshistoriska arbeten som har lagts fram under de senaste åren — främst Ivar Andersons om Svenska Dagbladet och Leif Kihlbergs om Dagens Nyheter — handlar om framgångsrika företag. För att vår bild av den svenska pressens utveckling skall bli allsidig måste emellertid även ekonomiskt svaga tidningar undersökas. För det andra: om det visar sig möjligt att skriva en tidningshistorik, även om — såsom i det här aktuella fallet — företagets arkiv har skingrats, öppnas intressanta perspektiv; det kan då tänkas lära sig att gå vidare till andra nedlagda tidningar. Det skall genast sägas att Torbacke i det stora hela har lyckats väl i sitt uppsåt att utreda Afton-Tidningens ekonomiska historia. Framställningen hänvisar ligger i stin tur till grund för skildringen av tidningens politiska insatser.

Spångbergs "utgångsmaterial" hösten 1909 var halvvecktoidningen Svenska Folket, som han hade startat tre år tidigare; man kan säga att Afton-Tidningen skapades genom att Svenska Folket göroldes fördigt. Avgörande för den nya tidningens tillkomst blev det ekonomiska stöd som Spångberg lyckades vinna från Svenska typografförbundet och Typografiska föreningen i Stockholm. Att arbetarorganisationer understödde en liberal tidning, låt vara radikal, kan förefalla underligt. Förklaringen var dels att typograferna längt in på 1900-talet hållfast vid den liberalism som hade präglat fackföreningsrörelsen under grundbrottskren, dels att de räknade med att i Spångbergs organ placera förslag med ämnesmänner som hade avskedats från andra borgerliga tidningar i samhand med storstrejken. Aktier i Afton-Tidningen tecknades vidare av bland andra K O Bonnier och yngre radikaler som Ynge Larsson och Karl Starbäck. Ett år senare kom nya tillskott från typograferna, Bonnier, Helge Bäckström — blivande socialdemokratisk riksdagsman — Anders Zorn och andra, längre fram från exempelvis Olof Aschberg.

Afton-Tidningen fick — delvis tack vare den bekanta Strindbergsfejden, där tidningen var Strindbergs organ — en flygande start. Efter ett år låg upplagan vid 20 000, ungefär hälften av Dagens Nyheters siffra. Afton-Tidningens politiska insatser var emellertid länge blygsamma. Främst berodde detta på att man, trots att upplagan snabbt steg, inte lyckades stabilisera ekonomin; tidningen gick varje år med förlust. Spångberg — som inte bara var redaktör, utan också ekonomidirektör — tvingades ägna avsevärd tid åt att skaffa pengar till omedelbara utgifter. Följden blev att han inte orkade skötа redaktörsvedningen tillfredsställande.

De ekonomiska besvärligheterna ledde till täta ägarskiften. 1912 övertogs tidningen av georgisterna, där Johan Hansson — den blivande chefen för Natur och Kultur — hörde till de ledande; redaktör blev tandläkare Karl Elander. Redan följande år kom ett nytt skifte: tidningen förvärvades av en grupp nykterister, vilka till övervägande del hörde hemma inom liberala samlingspartiets fördubvänliga falang. C G Ekman, dittills verksam i Eskilstuna-Kuriren, blev den nye redaktören.

Ekmans redaktörsperiod kan betecknas som Afton-Tidningens politiska storhetstid. Med skärpa och uthållighet förde Ekman fram de liberala nykteristernas krav: det lokala vetot — kommunernas rätt att efter folkomröstning förbjuda spritförsäljning — och totalförbudet. Gång efter annan rådade han därvid i häftigt meningsutbyte med Dagens Nyheter, där Otto von Zweigbergk kämpade mot förbudet och för Brattsystemet. Ekman kastade sig också in i den livliga försvarsdebatt som pågick fram till första världskrigets utbrott; Afton-Tidningen blev ett av de ledande organen i striden mot den vidriga förtalskampanj som högern i försvarsfrågan drev mot Karl Staaff. Under krigsåren deltog tidningen ivrigt i bekämpandet av aktivismen, strävandena att driva in Sverige i kriget på Tysklands sida.

Dessa uppmärksammade insatser bidrog till att efter hand göra Afton-Tidningen till det liberala partiorganet framför andra. Det är sedan länge bekant att Staaff hade dålig hand med de liberala tidningarna, särskilt Dagens Nyheter; däremot betraktades under hans andra ministär (1911—1914) Handelstidningen tidvis som regeringsorgan. Nu kan Torbacke vina hur partiledaren från våren 1914 på olika sätt knöt kontakter med Afton-Tidningen: Staaff tecknade aktier och uppmanade framstående partivänner att göra detsamma, han medarbetade med signerade artiklar och anonyma bidrag på ledarsidan osv. Allt detta bidrog sakerligen till den frammarsch som efter nedgången under Elanders tid kännetecknade de första Ekmansåren: 1915 låg upplagan vid 33 000. Omvänt innebar Staaffs död på hösten samma år ett svårt slag för tidningen, nära nig en katastrof; upplagekurvan började åter peka nedåt.

Hösten 1917 ledde de ekonomiska svårigheterna till att tidningen på nytt byttе ägare. Den övertogs nu av ett liberalt konsortium, där Eliel Löfgren — inom kort justitieminister — och i vim mån Ivan Bratt hörde till de ledande. Pengarna som möjliggjorde förvärvet kom dock väsentligen från Axel Robert Bildt, en företagsam, för att inte säga vidlyftig affärsman. Han hade under de första krigsåren blivit mångmiljonär genom sitt ombskap för AB Transito, ett engelsk-ryskt företag som övervakade transteringen genom Sverige av varor mellan de båda centralmakterna. Bildts roll i tidningsaffären hör kanske inte helt klarlagd, bland annat därför att det officiella engelska materialet ännu är hemligstämplat. Torbacke anser sig emellertid kunna konstatera att affären inte innebar att Afton-Tidningen finansierades med ententepengar. En annan sak är att Bildt hade engelska utrikesdepartementets välvingelse även när han opererade i tidningsbranschen.

Till ny redaktör för tidningen utsåg konsortiet — dock först på våren 1918 — Brunnsviksrektorn Torsten Fogelqvist, som därmed på allvar gjorde sitt intrade i tidningsvärlden. Han kom att i mycket fullfölja Ekmans linje: inte ens i nykterhetsfrågan inträdde till en början någon omsvängning. Däremot breddade han ämnesvalet och ansåg en skärpare ton på ledarsvdelningen. Med förkärlek betraktade Fogelqvist de politiska frågorna från allmänkulturell synpunkt, varvid hans traditionalism och — om uttrycket tillåtes — antinationalistiska patriotism ofta kom till synes.

Men trots Fogelqvists energiska och originella insatser pekade Afton-Tidningens kurva allt brantare nedåt. Ledningen försökte på olika sätt rädda tidningen. Man erbjöd Dagens Nyheter att köpa den och därigenom skaffa sig en kvällsavläggare. Man planerade att förvärva det med åren allmer hårgervridna Aftonbladet och förena det med Afton-Tidningen till en stor kvällstidning, givetvis med liberal färg. Ingenting av detta lyckades, och i september 1920 lades Afton-Tidningen ner.

Ett år tidigare hade Fogelqvist rådslat sig över till Dagens Nyheter, där han under de följande årtiondena skulle verka som ledarskribent och "kulturprost". Den insatsen — en journalistik på sakra villkor — ämnar Jarl Torbacke nu gå över till att skildra. Det innebär att Fogelqvist har hamnat i goda händer. "Journalistik på osäkra villkor" är nämligen en inrubbarlsk och valskriven avhandling, ett välkommet tillskott till vår rätt magra tidningshistoriska litteratur.

TORBJÖRN VALLINDER

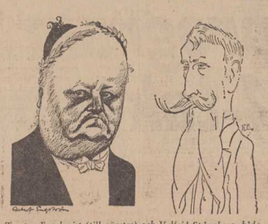

Torsten Fogelqvist (till vänster) och Valfrid Spångberg, hålla tecknade av Albert Engström, var två förgrundsfigurer i Afton-Tidningens historia — redaktörer 1918—1919 respektive 1909—1912.

En hivande statsminister var chef för Afton-Tidningen 1913—1918 — den strängt nykterhetsvänlige C G Ekman, här på en teckning av Dagens Nyheters Jac.

Skolelever blir vägledare inför H-trafikreformen

En intensiv trafikundervisning i skolorna kommer att sättas in inför övergången till högertrafik, omtalar man på skolöverstyrelsen. Lärarna ska i augusti 1967 två extra studiedagar kring trafikundervisningen. Eleverna kommer inte bara att få undervisning — många av dem blir också engagerade som vägledare i trafiken under övergångstiden.

Högertrafikkommissionen har beslutat att särskild vägledning skall organiseras i samband med övergången till högertrafik. Vägledarna skall genom personliga råd och anvisningar ge hjälp främst åt fotgängare. Vägledningen börjar söndagen den 3 september 1967 och pågår några dagar framåt.

Kommissionen beräknar att det sammanlagt behövs ca 50 000 vägledare, av vilka många skall hämtas bland skolans elever. En förskolverksamhet har visat att elevernas i åskåre nio i grundskolan och i de gymnasiala skolorna är lämpliga. För elevernas medverkan krävs målsmans tillstånd.

Vid varje länsskolnämnd anställs en trafikkonsulent med halvtidstjänstgöring under tiden 1 september—31 december 1967. Konsulenterna skall samordna informationen och trafikundervisningen inför reformen i länet och svara för lärarfortbildningen i trafik och utbildning av kontaktlärare. Dessa skall tjänstgöra hela året 1967 för att bl a organisera och genomföra skolornas medverkan i vägledningen och ha hand om speciella hjälpmedel för trafikundervisningen.

Farmacevter får nytt bud av medlarna

Förhandlingarna mellan statens avtalsverk och Sveriges farmaceutförbund återuppteas den 22 augusti, då medlingskommissionen Jacobsson—Nordfors inbjudit till nya överläggningar. Förhandlingarna strandade på torsdagen i förra veckan sedan Farmaceutförbundet förkastat ett medlingsförslag som arbetgivarsidan godkände.

— Vi avvaktar med spekning vilka förändringar medlingskommissionen har gjort i sitt gamla förslag, säger farmaceutvernas ombudsman Magnus Ostenson. Vi har inom förbundet haft diskussioner och skulle mycket snart ha proklamerat någon form av strejkvägärd om inte kommissionen nu kommit med sin inbjudan.

Förhandlingar om nytt avtal för farmaceuterna vid landets apotek har i olika omgångar förts sedan slutet av juni. Tvisten berör omkring 2 500 farmaceuter och receptarier.

SE PÅ PRISERNA Endres BLUNDAR EJ FÖR KVALITEN

FLÄSKKARRÉ,	Tärsk, mager	KG	11:90
RÖKT SKINKA,	mager	KG	16:90
STYCKAD BROILER,	Felix, cf.	KG	9:80
FALUKORV, FALKS,	innehållsdekl.	KG	7:90
VÄTTERN-GÖS,		KG	8:90
RÖKT ÄL,	ca 2,5 hg/st	KG	2:90
TOMATER,	i förpackning	KG	2:80
ENDRES MOCCA LYX,	1 kg vac burk		8:70

STOCKHOLM: Rålambsvägen 7* Oppundavägen 21 Hornsgatan 15 (Bilä dagen)
Endres
Odengatan 54* Linnégatan 33 UPPSALA: Vaksalagatan 19–21 (med goda öppettider)

En efterhängsen bild

I sista minuten

VERKLIGHETEN är mera underbar än dikten", säg det formumtigt på pärmen till den bok från min barndom som var favorit (i hård konkurrens med Flammarions "Världsrymdens Under") och som också visat sig med efterhängsen. En sak gjorde den kanske från barnjan särskilt hemligheatfull och lockande: den förvandlas nämligen inte i någon bokhylla, utan av outgrundlig anledning i ett utrymme längst ner i farfers kassaskåp. Och lockande var även den röda pärmen — en röd bok! — med guldtryck och guldornament samt två sällsamma bilder. Den ena föreställde en otydlig tigerbrandepaketstiger (jag hade sett många tigerbrandepaket och kunde nästan svära på att det var samma exemplar) — som halvt spinnande-vilande, halvt rytande rev-slet på,! något som jag förstod var en säng. Däremot var det inte klart huruvida någon låg eller möjligen nyss hade legat i sängen, och i det senare fallet huruvida denna någon nu befann sig någonstans i säkerhet eller hade hamnat i tigerns mage, till denna förnöjelse och synbara välbefinnande. Den andra bilden visade en man (troficklid): han hade halvslippen blick och stor mustasch, som riktiga karlar skulle ha, och framför allt en stor pälskrage eller pälsluva, som var uppslagen kring huvudet. Ibland var jag inte helt säker på om det verkligen var en pälsluva eller om det var mannens hår och skägg som antagit så vidlyftiga proportioner. Spelet av ljus och skugga uppfattade jag som resultatet av att han satt framför en öppen eld. Han måste ha varit "hildding", eller något annat storslaget.

Men om omslaget var lockande och spännande, var det ett intet mot det som fanns inuti boken. Jag låg på golvet i ett tryggt hörn under en snäll gul lampa i ett tryggt brunt hus alldeles under ett snällt mjukt lövskogsvältrande berg, och "Vida Verlden"... "Resor och äventyr i främmande land" rullades upp för mig i all sin våddsamhet och med alla okända farligheter: strider med kungtigrar, vildsvin och andra bestar; jakt på och av galna mördare som tecknats när de hade som mest mord i blicken (jag minns att jag undrade hur det stackars jagade offret kunnat ha sinnesnärvaro nog att ingränta anletsdragen med hakstake att i händelse av räddning rita av det); dånande skogbränder som jagade människor och djur ner i dypölar och vattenhål; fatavackande spökcyner i det hemligheatfulla, inre Australien; rövare från bergen; vildar som tvingade fångar till ojämn kamp med en vidunderlig gorilla och så vidare — som jag tycke i all oändlighet. (Jag har senare sett att det fanns också andra berättelser om hur man tämjer elefanter, och hur man rour sig i Peruk, men det var de här våddsamma historierna som jag mindes.) Några mardrömmar kan jag inte komma ihåg att de gav femkringen. Men en tidig bild av Världen: ett kaleidoskop av farligheter, otryggheter — det drog ett lätt stråk av hot över Saxberget.

DEN allra mest efterhängsna bilden (jag dras med den än i dag i acerdikter och sådant, där jag försökt gestalta den) är nog en av illustrationerna till berättelsen "I sista minuten". Berättaren har hamnat hos kannibaler, genomgått en gödningskur och skall avrätas under ovlig ritual. I en tjock lina hänger en vildig tråklubba; på led vid sidorna av klubban svängas svårgamla, stär infödingar med facklor i händerna; delinkventen (det orket hittade jag i en annan berättelse och avomakade det med undran och förtjusning, "delinkventen"...) sitter på ett slags ackrad, och medlidsmannen börjar (under kusig, monoton sång) svänga klubban. — Först mycket långsamt; gradvis allt närmare. Bröjdesten lyder kort och gott: "Klubban kom i jämnhöjd med mina ögon." Jag lägte och tittade, tolkade och identifierade mig: ömsom med delinkventen, ömsom med medicinmannen, ömsom med övriga ritualdeltagare — med undantag: den lilla flickan Matua, som ästadkom utvecklingen fram till nästa bild, där en explosion skingrade vildarna åt alla håll, springande dód och förintelse bland dem, men räddande fångena liv. För min del kunde jag inte dela berättelsens happy-end-lacksumhet mot "denna gräkliga flicka", som slunkit i väg och hämtat sjösnön med Offret och "underrättat om att en hvit man svåfvande i Ivufara". Jag ville inte ha något slut på berättelsen. Bilden var höjdpunkten, och det fick aldrig ta slut: jag frossade i skrick och ångest på mitt "outveckladе" sätt; för kanske första gången upplevde jag fascinationen inför en ohygglighet, en katastrof. Och det var "Världen".

I dag ser jag åter på bilden. Den är inte annorlunda, men jag, delvis. När jag den gången fyr fängelsen är sedan spärrade upp ögonen inför den trodde jag att det var världen, "verklighetен" jag upplevde: nu vet jag att det var en bild och att allihop var dikt, skröner, fantasier och jag vet att det åskåns av den fruktansvärda "herrefolkmentalitet" som de vita berättarna, "hjelarna", uppvisats. Också att verklighetен inte är underbarare än dikten — men att den delvis är dikt. Och allt(jan) kommer världen, resor och äventyr i främmande land, till mig i form av bilder, berättelser, skröner. Jag tittar och tolkar, läser och identifierar mig — någon gång faller en lätt skuggа av hot över Sultelmavägen.

BENGT EMIL JOHNSON

"Klubban kom i jämnhöjd med mina ögon." Illustration av Owen Hall i "Vida Verlden, resor och äventyr i främmande land".

Låt minoriteterna leva!

Med denna slutreplik av David Schwarz sätter vi punkt för debatten om invandrargruppernas ställning i Sverige. Debatten inleddes av Schwarz den 25/2 med artikeln "Invandrarna och svenskheten". Övriga inlägg har gjorts av Michael Wächter 16/3, Gösta Thönsz 20/3, Sven Reinanz 27/3, Michael Wächter 3/4, Arturi Simila 23/4, Gösta Johanssoн 2/5, Classes Wachtmeister 5/5, Gösta Ågren 1/6 och Arturi Simila 18/7.

NÄR JAG I VÅRAS återupptog debatten i Dagens Nyheter om minoritetsproblemen utgick jag från att Sverige lyckats relativt bra med den ekonomiska integrationen av invandrarna, men i stort sett misslyckats med att kulturellt, konfessionellt och socialt integrera dem. Jag ville hos nyanlägder och enskilda väcka förståelse för de problem som många minoriteter i vårt land har att brottas med och på så sätt bidra till en mer harmonisk samlevnad mellan den och majoritetsbefolkningen.

I den debatt som följde gick åsikterna om hur problemen bör lösas starkt isär. Tranför allt var meningarna delade om huruvida man genom statsunderstöd borde söka underlätta för minoriteterna att bevara något av sitt ursprungliga kulturarv, jämsides med att dessa grupper tillägnade sig det bästa av sitt nya hemlands kultur, eller om man genom en statsstirigerad assimilationspolitik så snabbt och fullständigt som möjligt borde assimilera landets kulturavvikande minoriteter.

Omgivningens negativa inställning gentemot invandrarna har, i mina ögon, varit en av de mest nedärvda förfestallningar och vägleddringar, resulterat i språkliga, etniska och konfessionella grupperingar vilka i sitt beteende avviker från vad som allmänt uppfattas vara svenskt. Sverige har sålunda — utöver de av ålder bofasta minoriteterna, såsom samerna, tornedalingarna, judarna och zigenarna — fått nya kulturavvikande minoriteter, som under stora personliga uppoffringar byggt upp ett eget samfundsliv och som gör ansträngningar att bli erkända och uppskattade.

Jag har tidigare i debatten framhållit att om Sverige accepterat de kulturellt utåtkritiskа minoriteternas existensberättigande och erkänner dem som normala inslag i det svenska samhället, så kommer det att en gång i framtiden underlätta landets intrade i den överstatliga gemenskapen i ett integrerat Europa.

Jag har också velat framhålla värdet av ett flerkulturssamhälle, ett öppet samhälle där samarbete mellan olika ideologiska, kulturella och konfessionella grupper ersätter den nuvarande splittringen, och där individen ensam avgör vilken gemenskap hon eller hon skall tillhöra. Om minoriteternas barn förbliv tvåspråkiga eller bevarar sin konfession, kan de bli förbindelselänkar mellan Sverige och den övriga världen, en kontakt utåt för vårt isolerade land.

EN helt annan uppfattning i debatten företrädde Michael Wächter. Redan rubriken på hans inlägg "Låt minoriteterna assimilieras" (16/3) visade målsättningen för den minoritetspolitik han efterlyste. För att nå målet krävde han bl a att det svenska samhället i sitt eget och minoriteternas barns intresse systematiskt skall söka assimilera invandrarna så att de blir fullberättigade samhällsmedlemmar. De bland invandrarna som motsätter sig en sådan utveckling ger uttryck åt "fördemokratiska ideologier" och chauvinism. I Sverige skall man vara svensk!

Den centrala tanken i Wächters uppfattning är att det endast är "i etnocentriska föreställningar fängna individer", dva en liten klick bland de i Sverige bosatta minoriteterna, som inte vill assimilera sig. Och han tillägger: "Det är inget trivel om att den av det övervägande flertalet svenska och utländska medborgare stödda poäntken går ut på ökad segregation." Hur vet han det? Den som i likhet med mig på nära håll studerat de kulturella minoriteternas liv måste ha blivit högst imponerad av deras vitalitet, av det allmer ökade självförtroendet och den tilltagande politiska medvetenheten hos dem. Det är inte för intet som man nu på invandrarhåll diskuterar möjligheten att bilda ett slags "Sveriges minoriteters centralförbund" för att därigenom bättre kunna tillvarata gemensamma intressen.

Wächters rädsla för att en del minoriteter kan bli isolerade och stagnera till mekaniska sammanslutningar kan varа befogad för vissa smärre flyktingsgrupper men är absolut inte giltig för de stora minoriteterna, som finnarna, judarna, esterna m fl befolkningsgrupper. Tvärtom. De känner sig ofta väl medvetna om sin kulturella bakgrund, som i så hög grad berikar deras tillvaro, och vill säkra sitt kulturarv för sina barn. De tar det som en omistlig del av sina demokratiska fri- och rättigheter.

Wächter betonade att "frågan om assimilation eller ej gäller givetvis enbart sådana personer som vill stanna här i landet". Men hur kan man säkert veta vilka av invandrarna som ämnar stanna för gott i landet? Inte ens invandrarna själva kan i de flesta fall avgöra detta under de första åren av Sverigevistelsen. Något som man däremot med bestämdhet vet är att om en nyanländ immigrant upplever vantrivsel i sitt nya hemland och känner sin personliga integritet hotad, vägrar han att acceptera dess normer och förvärvar därigenom sin egen anpassning till den nya miljön. På så sätt förvandlas hans misstrogna syn på det nya hemlandet till bestämde negativism med ibland svårartade följder för barnen. Genom att man accepterar det avvikande i immigrantens beteende och tillfredsställer hans kulturella behov underlättar man hans anpassning.

MAN får uppfasta det som något positivt att debatten om minoriteternas ställning i Sverige över huvud taget har kommit i gång. Endast om så många människor som möjligt blir medvetna om att dessa minoriteter har svåra anpassningsproblem att bvottas med, kan Sverige bevaras från sådana uppriviva minoritetsproblem som man upplever runt om på andra håll i världen. Personligen tror jag att vi inom de olika grupperna trots allt så småningom kommer att få vära samlevnadsproblem lösta i samförståndets tecken till såväl vårt eget som vårt nya hemlands bästa.

DAVID SCHWARZ

NYA amanda praktiskt hemlåg
fönsterglans med HEXACLOROPHENE finns nu även på AEROSOL
JÄTTESPRAY - JÄTTEBILLIGT

FIAT dubbelt ROST säkrad Aqualit+Tectyl
FIAT dubbelsäkrar alla sina bilar mot rost, med Aqualit i fabriken — hela karossen doppad i tunnflytande rostskyddsfärg som tränger in i alla skrymslen — och med Tectyl enligt ML-metoden vid leveransen i Sverige.
Det mest effektiva rostskydd Ni kan önska Er på en bil i dag!
Kvällsservice i FIAT-huset, Karlsbodavägen 17—19, måndagar t.o.m. torsdagar till kl. 19.00 för snabbservice, trimningar och smärre reparationer. Ring 28 29 60, "Kundmottagningen". Efter 17.00: 28 29 63.

RIMINI
Flyg 8, 11, 12 dgr Caravelle Jet Direkt från Arlanda kl. 20.15. Flygtid 175 minuter.
Från Stockholm varje tisdag och fredag.
Ett färgsprakande bad- och rolleslv. med breda, blå dagar söndrevänder vänter Er. fr. 485:-
Begär vårt stora program.
Linnégatan 1, Gröna C1. Tel: 08-60 54 90 Fästmälg. 33, Sibbin K. Tel: 08 51 10 06 och alla svst. resebyråer/resagenter
SCANDINAVIAN TOURING auktoriserade resor

Vill du arbeta på kontor?
Postbanken kan erbjuda Dig ett arbete med full lön under utbildningstiden. Du får lära Dig kontorsgrönmål av varierande slag. Har Du fyllt 17 år (för Dig i begynnelsetim lägst 1 079 kr. Högre begynnelselön kan utgå med hänsyn till tidigare praktik. —är Du arbetat viss tid på Postbanken får Du löneförhöjning.
Din arbetsplats centralt i Stockholm.
I personalrestaurangen bra och billig lunch.
Personalkonsulenten hjälper till att ordna rum, om Du inte har bostad i Stor-Stockholm.
Är Du intresserad och vill veta mer?
Ring oss eller gör ett besök på Postbankens personalsektion, Tegnérgatan 23, 4 vån. (T-banestation Rådmansgatan.)
Besökstid: måndag—fredag kl. 9—15 (eller annan tid efter överenskommelse per telefon.)
Telefontid: måndag—fredag kl 9—11 och 12—14.
Telefon: 22 65 00 (22 65 30 väkx) ankn. 2693.
Kom ihåg att ta med Dig senaste skolbetyget (och arbetsbok om Du inte fyllt 18 år.)
Om Du sänder Din ansökan per post är adressen: Postbankens Personalsektion, Fack, Stockholm 1.
VÄLKOMMEN TILL POSTBANKEN

Brist i Stockholm på 500 sköterskor 1000 inte i tjänst

Omkring 500 sjuksköterskor saknas för närvarande vid sjukhusen i Stor-Stockholm. Mest skuk är bristen på nattöverskösterskor, av vilka man saknar omkring hundra, och detta har försnävt arbetsförmedlingen att annonsera efter personal i Sveriges Radio denna vecka. Hittills har bara **ett par hört sig för per telefon, men man hoppas på arbetsförmedlingen att de utebliva svaren beror på att skösterskorna vill ha några dagars betänketid. Enligt medicinalstyrelsens register finns i Stockholmsområdet omkring 1 000 legitimerade sjuksköterskor som inte är i tjänst.

— Vi har tidigare skickat ut personliga brev till de sköterskor som slutat, men detta gav inget gott resultat, uppger man på arbetsförmedlingen. När den svåra bristen på nattsköterskor nu uppstått vände man sig i stället till Sveriges Radio. Helst skulle man velat annonsera även efter dagsköterskor, men detta tillåt inte den tilldelade programtiden. Antalet lediga tjänster är hög alltså omkring 400. En nattsköterska tjänar 8,61 kr i timmen plus tillägg på 1,30 kr (söndagar 3 kr) för obekväm arbetstid.

Examina

Vid Göteborgs universitet har med lic-examen avlagts av Bengt Johan Jörgen Hagen, Göteborg.

Jru kand-examen har vid Uppsala universitet avlagts av Anne-Charlotte Almer, Uppsala.

Medicine licentiatexamen har avlagts vid universitet i Umeå av Steffan Ansémo, Umeå.

TILLBAKA TILL SÖKRESULTATET

DN.Arkivet är en del av dn.se (www.dn.se). Chefredaktör och ansvarig utgivare: Peter Wolodarski. Vd: Anders Eriksson. Redaktionschef: Caspar Opitz. Chef DN.se: Anna Åberg. Redaktionell utvecklingschef: Martin Jönsson. Administrativ redaktionschef: Fredrik Björnsson. Samhällschef: Pia Skagermark. Kulturchef: Björn Wiman. Chef ledarredaktionen: Johannes Åman. E-post DN.se: www@dn.se © AB Dagens Nyheter 2017